
Jako mûry za světlem

Jolana

Rozvod. Konečně volná. Zadíívám se na zápěstí. Jsou tam ještě vidět Rotlaky okovů, kterými jsem byla spoutaná tolik let? Osm let nesvobody. Žádné otlaky. Dokonce žádné hodinky ani náramky. Odhazuji všechno, co omezuje.

„Je pět hodin, slečno,“ slyším příjemný hlas. Zvednu oči a z výšky nejméně sto osmdesáti centimetrů se na mě omluvně usmívá pohledný muž s opálenou pletí, krátkými světlými vlasy a krotkým pohledem, v němž probleskuje něco, co nehodlám analyzovat.

„Děkuji,“ usměju se na něj a skloním hlavu zpět ke své vodě bez bublinek. Jednoho jsem se právě zbavila. Odmítám flirtovat.

„Hlavně si dej pořádný časový odstup, než se pustíš do dalšího vztahu. Nemáš tušení, jak jsi zranitelná. Po všem, čím jsi prošla, chápu, že bys potřebovala ochrannou náruč, ale to je právě tvoje nevýhoda. Dá se toho u tebe lehce zneužít,“ slyším v duchu Luisu. To se jí to radí. Chtěla bych ji vidět v mé kůži. Až se jednou zamiluje, tak bude mnoho věcí chápat jinak. Ale to by musel být pan Někdo. Luisa si k sobě jen tak někoho nepustí. Každého poměřuje se svým milovaným tatínkem, lékařskou kapacitou v oboru psychiatrie.

„Přeji krásný den, krásná slečno,“ usměje se o dvě pídě mileji a odchází si sednout k jinému stolku. Rozloží laptop, vytáhne diář a soustředěně v něm chvíli čte. Pak se zabere do práce na počítači.

Nebývá zvykem, aby se Luisa zdržela bez omluvy. A už vůbec ne, aby nebrala mobil, odkládám ho na stůl.

„Zaplatím,“ odpovídám vrchnímu na dotaz a roztržitě hledám v kabelce peněženku. Ve chvíli, kdy vytahuji bankovku, sveze se mi kabelka na zem a můj dokonalý nepořádek je všem na očích. Klíče od bytu, rtěnka, kapesníčky, klíče od auta, otevřený vizitník, ze kterého se vysypaly moje navštívenky, předvolání k dnešnímu rozvodovému stání. Prima.

Au! Rána hlavy o hlavu. Jen to bříinklo. Copak jsem mohla čekat, že ten krasavec tak brzy poleze po čtyřech u mých lodiček? Dělá, že ho to nebolelo. Zdá se, že bude tvrdohlavý. Mně se za očima rozsvítilo jak při výbuchu atomovky.

„Promiňte, slečno,“ podívá se drze na vizitku, kterou zrovna drží v ruce, a s malým otazníkem v hlase dopoví: „Grínová? Omlouvám se za tu srážku. Jste v pořádku?“

„Myslím, že ano, děkuji.“ Beru si od něj věci a skládám je do tašky.

„Směl bych si jednu nechat?“ ptá se, když mi podává posbírané kartičky.

„Jestli si s ní potřebujete zatlačit tu bouli na čele, tak prosím, pane...“

„Viktor Rychlý,“ vztyčí se jako způsobný žáček. Jeden by se rozesmál, jak vypadá roztomile. U tabule by dostal jedničku. Ze svádění.

„Děkuji, pane Rychlý, a na shledanou.“ Podám mu ze zdvořilosti ruku. Paradoxně se cítím trochu smutně. Nemám chuť rozjímat nad tím, proč jsou muži milí vždy jen chvíli. Možná že ne, možná že jsem jen na chvíli ztratila důvěru v muže. Dočasný stav, který je podobný chřipce. Taky po čase přejde. Někdy dřív, někdy později. Záleží na tom, za jak dlouho si s tím poradí imunitní systém. Zatím trpím v horečkách a dávám si obklady na krk. Potřebuji se léčit.

Vilma

To je ale hezký chlap, řekla jsem si, když jsem ho před rokem poprvé uviděla.

Je jak dravec, silný a nebezpečný. Pronikavé zelené oči, vojenský sestřih světlých vlasů, tělo samý sval a hlavně ta serióznost, co z něj vyzáruje. Přitom umí být tak bezprostředně prostoduchý, až mě k němu jímá mateřská náklonnost. Dokonce víc než k mému děcku, které bych obětovala za to, abych ho měla jen pro sebe. Ale to nesmí nikdo vědět. Že jsem taková.

Je to sice děvkař, ale já ho donutím, aby mě miloval. Anebo aby se mě aspoň nemohl zbavit. Zešilela bych, kdybych o něho přišla. Dělán pro něj všechno, úplně všechno, co si přeje. Kradu v obchodě, šlapu chodník, беру si různé oblbováky, aby si se mnou pak mohl dělat, co chce. Takový chlap a stojí o mě. Teda aspoň občas. Zatím jen o mé tělo, ale já ho přesvědčím, že jsem pro něj ta pravá!

I při své bachratosti se nadnáším štěstím, když po mně chce, abych mu vyžehlila košile. Tak jak to umím já, to jiná neudělá! Otřu se mu vždycky o límeček u košile a on nemá potuchy, že si mě nosí na krku všude, kam se hne. Nemusí vědět všechno.

Jenomže on chce vědět úplně všechno. Chce, abych byla jeho majetkem, abych mu všechno říkala, ale našťastí mi nevidí do hlavy. Jsem chytřejší, než si myslí, nejmíň tak chytrá jako on. Aspoň nedělám hrubky.

No dobře, nemám práci jako on, pan ředitel, ale na svoji dávku si vždycky vydělám. Že se mi o děcko stará moje matka, taky není žádná extratřída, ale ona mu dá aspoň víc, než bych mu dala já. A jeho otec, ten je stejně

kdoví kde. Zmizel kdesi doma na Ukrajině. To je takový široký, rozlehlý kus země, že nemám šajn, kde bych ho tam měla hledat.

Ale tenhle, Herr Director, to je terno. Lepšího nenajdu, uživí mě i s děckem. Už nikdy se nebudu muset ztrapňovat při hledání práce. Se základkou můžu tak leda uklízet. Tak proč bych mu neuklidila, třeba si mě pak nechá.

„Jsi tam?“ zabliká vzkaz na monitoru. Viktor. Sakra, div se nespálím žehličkou. Už letím, zlato!

„Příjem, Pane,“ hlásím poslušně.

„Jsem nespokojený. Neustále porušuješ pravidla. Očekávám, že mi sdělíš, kdy se vystěhuješ z bytu.“

„Nechápu, o co ti jako jde?“ Zdá se mi, že je uražený.

„Lítáš po nocích nevím kde, je to pořád dokola a mně dochází trpělivost.“

„Byla jsem se jen bavit, pařila jsem, nic víc, proč se pořád urážíš?“

„Pro mě za mě se bav, kde chceš. Kdy ten byt uvolníš?“

„Máš vypráno, vyžehleno, uklizeno, můj Pane. Co pro tebe ještě můžu udělat?“ Úhybný manévr úlisné služky někdy zabere.

„Nic. Vystěhovat se. A zařídit se podle sebe.“

„Tak jo. Neboj se. Brzy odsud vypadnu a budeš mít ode mě pokoj. Vrátím se domů a začnu znovu od začátku. Vřelé díky, žes mě vytáhl z drog a taky za ty prachy. Vrátím ti je. Jako že se Vilma jmenuju. Nebudu se cpát někam, kde o mě nestojí, to snad chápeš.“ Nejlepší bude ho nedráždit. Nemá daleko k tomu setřít mě jako haranta. Zrovna s tím začal.

„Není to o tom, že tě tam nechci, ale při mém pracovním vytížení si nemohu dovolit neustále ti tolerovat porušování pravidel a snášet komplikace, které mi tím působíš. A přitom stačí jen říct, jdu tam a tam, přijdu tehdy a tehdy.“

„Dyt' já se tak snažím je dodržovat. Ale někdy je to prostě silnější než já. Nic jsem neudělala, copak je zločin jít zakalit? Měl bys to taky zkusit, jen tak si prolít lampu.“

Jenže Viktor se vypnul. Ale co, to on jen tak dělá bububu. Přece by mě nevyhodil. Nebo ano?

V každém případě to mám pojištěné. Nemá pod kontrolou, jestli fakt beru prášky. Cha! A vyšlo to. Čekám jeho dítě. Už se mě nez baví. Ne tak lehce, jak si myslí. Nebudu přece riskovat, že přijdu o slepičku, která snáší zlatá vejce. Nebo spíš kohoutka.

Kolikrát se můžu zbláznit, abych se mu zavděčila. Všechno je málo. Ale já ti ukážu, že jsem chytřejší než ty. Na mě nemáš, chlapečku.

Naštěstí mám sem tam přehled o tom, s kým si píše. Nedávno odešel a zapomněl vypnout skype. Na vlastní oči jsem viděla rudě, jak nějaké čůze slihuje, že jí udělá děcko. Prý bez jeho formální účasti. Jo, to známe a pak se na něj pověsí taková nějaká vyčůraná... To bych se na to podívala. Nikým se vyšachovat nenechám!

Irma

Jistě, pane řediteli,“ odkývám Šedému Vlkovi jeho požadavky a vrhnu se k počítači. Cestou od šéfa na mě technický ředitel nenápadně mrkne.
„Po kolikáté?“ ucedí spiklenecky koutkem úst kolegyně od vedlejšího stolu, Marika.

„Potřetí,“ odpovím a chystám se opět změnit objednávku letenky na neděli pro našeho generálního. Dyndat letenky v pátek na poslední chvíli není žádná hitparáda, ale zvládnu to. Jsem v tom velmi dobrá. S vidinou víkendu stráveného s Viktorem mi jde laškování s prodejcem letenek samo. Ten chlapec je poklad. Jednou se taky dočká odměny. Počítám s ním.

Za chvíli mi končí pracovní doba. Tetelím se nedočkavostí, jaké překvapení pro mě tentokrát Viktor připraví?

Ach, jeho instrukce v mailu. Jen je čtu a zrychlí se mi dech.

„Chci, abys, až přijedu, na sobě měla jen krátkou košilkou. Budeš bosa, budeš stát za dveřmi a sundáš mi kabát. Na stole bude stát otevřená láhev vína a dvě skleničky.“

„Ano, Lásenko, jsi úžasný, jsi tak nevšedně vynalézavý. Neumíš si představit, co to se mnou dělá, když od tebe čtu takové věci,“ píšou, když vtom mě z rozechvění vytrhne telefon.

„Irmuško, nakoupil jsem všechny věci na grilování. Naši se ohlásili o chloupky dřív, všechno je zařízeno, abys s tím neměla shánění.“

„Pepo, ale já ti jasně řekla, že o víkendu máme team buildingovou akci z práce, takže nebudu doma.“

„Irmíčko, nemohla bys pro jednu vynechat, vždyť ty akce máte ob týden. Není to nějak...“

„Ne, není! Je to moje práce! Takže si to pěkně ugrilujte a uvidíme se v neděli večer.“ Konec diskuze. Josef mě dokáže akorát vytočit. Velmi se plete, když si myslí, že budu hopsat, jak on bude pískat.

Koupit víno je maličkost, stihnu se cestou zastavit i v obchodě s prádlem. Přesně vím, co chci mít dnes večer na sobě. Viktor bude určitě nadšený.

„Hezký víkend,“ loučí se Marika.

Je čas nazout si vysoké kozačky s jehlovým podpatkem, které Viktor miluje, a na upnutý zelený svetřík s výstřihem a černou sukni nad kolena obléknout rozevláté palety. Vypadám jako správná intelektuálka. Zelená mi ladí k očím. Jsou stejné jako ty Viktorovy.

Na chatu je to dobrých dvacet kilometrů a Viktor dávno vyjel. Nemůže tam být dřív než já, byl by zklamaný, kdyby věci nebyly, jak si přeje.

„Budu tam za čtyřicet minut,“ upozorní mě Viktorova esemeska.

„Jeď opatrně, nespěchej, v pátek je to na silnicích nebezpečné,“ snažím se ho zdržet.

Konečně mám nakoupeno. Víno, chlebičky a balíček s bílou krajkovou košílkou na ramínka a délkou těsně pod zadek odpočívají na zadních sedadlech.

„Zbývá třicet kilometrů,“ znervózní mě další sms. Mám co dělat, abych to stihla dřív než on. Jede moc rychle.

„Lásenko, nepotřebuješ dotankovat? Překontroluj stav paliva. Bylo by nemilé, kdybys uvízl v hlubokém mrazivém lese s prázdnou nádrží,“ dopíšu co nejrychleji a startuju lehce se třesoucí rukou.

„Mám plnou,“ uzemní mě strohá zpráva. A já ztratila dobré tři minuty, než jsem vytukala zbytečnou textovku. Sešlápnu plyn. Musím tam být první!